

Aki győz

Watchman Nee

János apostol határozottan állítja, hogy az Isten szerinti vég bizonyos, és hogy Isten mai útjai ezzel a véggel függenek össze. Mint ahogy Krisztus testének alapelvei abban a mennyei városban jutnak kifejezésre és érik el teljes kibontakozásukat, éppen úgy igaz ennek fordítottja is. Amikor ma az örökkévalóság életének bennünk szabad folyása van, akkor már itt a földön megtaláljuk a mennyei város minden jellemzőjét, az Úr Jézus minden valóságos jellemvonását, az Ő testében megnyilvánulva. És aki már egyszer megpillantott valamit Isten mennyei emberéből, vajon megelégedhet-e ennél kevesebbel?

De most hadd legyünk gyakorlatiasak, és vessünk egy pillantást a körülöttünk lévő helyzetre. Közülünk a legtöbben egyetértünk abban, hogy a külső kereszténység szomorú állapotban van. A világ minden betegsége és gyengesége megnyilvánul benne. Szolgálatok egy kevés prédikálásból és egy csekély szociális szolgáltatásból áll. Az emberekre gyakorolt hatása szinte elhanyagolható. Ez a valóság. De, ami személyesen még jobban el kellene, hogy szomorítson minket, Isten népét, az a tragikus tény, hogy a lelkiismeretünk alig mozdul meg emiatt. Magától értetődőnek vesszük a dolgokat, és úgy látszik, sokan úgy fogadják el azokat, mintha így kellene lenniük, ahogy vannak. A mai keresztények nem hiszik el, hogy az, amit Pál elénk tár, lehetséges. Az ilyen hitetlenségnek az kellene, hogy legyen a hatása, hogy visszaterelje figyelmünket János szolgálatára, és arra kényszerítsen, hogy újra megvizsgáljuk annak különleges jellegét.

Annak, amit az Úr Pálon keresztül kijelentett Krisztus testéről, az volt a szándéka, hogy az megvalósuljon a helyi gyülekezetekben, mindegyik Krisztus testét kifejezve; hogy a különböző lokalitásokban nem sok különböző testnek, hanem az egyetlen Testnek legyen egy igazi gyakorlati kifejeződése. Ez volt Isten szándéka, és így is kezdődtek a dolgok. De tudjuk, milyen szomorú kudarcot vallottak a gyülekezetek, és magának az Úrnak kellett a mennyből szólnia hozzájuk. Amikor ezt tette, új hangnemet ütött meg a Gyülekezetekre és a gyülekezetekre vonatkozóan. Éppen ezért segít olyan sokat nekünk a Jelenések könyvének 2. és 3. fejezete. Ezekben a fejezetekben az Úr Jánost használja eszközként, hogy kijelentse Istennek egy további gondviselését Gyülekezete számára. A hét ígéretre gondolok, amelyet ennek a hét levélnek a végén találunk. Ezekben van János különleges üzenete számunkra, az általános hanyatlás idejére. Ez pedig az, hogy a romlás és általános pusztulás állapota közepette Isten az Ő népe között azokat keresi, akik az Ő győztesei lesznek a gyülekezetekben.

Mit jelent győztesnek lenni? Félreértések elkerülése végett először is jöjjünk tisztába azzal, hogy ezek az emberek nem olyan keresztények, akik rendellenesen jók. Nem lehet azt mondani, hogy ők egyénileg jobbak, mint mások, és ezért nagyobb dicsőségre rendeltettek. Kérlek, jegyezzétek meg, hogy a győztesek egyszerűen normális keresztények. A többiek mind, jelenleg, a normális színvonal alá süllyedtek.

A múltbeli örökkévalóságban Istennek már volt egy határozott terve, amelyről Ő sohasem tért el. A győztesek azok, akik miután meglátták ezt a tervet, eltökélték magukat, hogy Isten kegyelméből ahhoz hűek is maradnak. Ők *nem* bizonyos képzeletbeli emberek, akik Pálnál is tovább jutottak, vagy akik más vonalat követtek, mint amit Pál mutatott. Ismétlem, ők Isten szemében nem több mint normális keresztények; nem igényelhetnek különös elismerést.

A győzelem János írásaiban nem egyszerűen a személyes győzelem kérdése. Nem a bűn fölötti győzelemről van szó, melyet inkább szabadításnak nevezhetünk; sem nem a személyes szentségről –

az úgynevezett győzelmes életről. A győzelem, amiről János beszél, egy adott helyzetben való győzelmet jelent, vagyis a győztes azt a helyzetet nem hagyja meg az ellenségnek, hanem Isten számára ragadja meg. Olyan időben, amikor Pál üzenetét sokan elutasítják, a hívó ember kísértésbe esik, és azt mondja: „Így állnak a dolgok, de mit is tehetnénk? Meg kell próbálnunk bizonyos vonal mentén maradnunk, de vannak dolgok, amelyeket egyszerűen el kell engednünk, mert reménytelenek. Ezeket már nem lehet helyrehozni. Nem tudunk semmit sem tenni, hogy javítsunk a helyzeten.” Ha olyan körülmények szorongatnak bennünket – legyenek azok akár reálisak, akár feltételezettek – melyekkel nem tudunk megbirkózni, akkor könnyen megtörténhet, hogy elveszítjük reményünket és azt mondjuk: ezen a mi helyzetünkön már nem lehet segíteni. Túl sok mindent kellene helyreigazítani, túl sok fájdalmas lépést kellene megtenni hozzá. Ez egyszerűen lehetetlen.

Éppen ekkor van az, amikor a győztesek életükkel és bizonyágtételükkel újra megerősítik, hogy Isten nem ember, hogy megváltozzon; az Ő mércéi nem változtak, és még mindig az a szándéka, hogy a végén egy mennyei várost szerezzen Magának, ma pedig egy mennyei embert. Isten arra támasztotta őket, hogy amit az egész gyülekezetnek, *mint* a Gyülekezetnek, tennie kellene, de nem teszi, azt ők reprezentatívan és a Gyülekezetért megtegyék. A győzedelmes mennyei emberhez hűen állják a sarat. Erről a győzelemről beszél itt az Ige.

A Jelenések könyvében János a győztesek működési terét mutatja be. Ez a vereséget szenvedett gyülekezeten belül van ma. Isten számára azok a fontosak, akik most, azokban a helyzetekben, amikben éppen vannak, megragadják azokat a helyzeteket Isten számára. Isten tervének van egy olyan része, amely mindegyikünket érint, éppen ott, ahol vagyunk, és Istennek ehhez győztesekre van szüksége. Ismétlem, nincs bennük semmi különleges jószág; az egyetlen megkülönböztető jegyük az, hogy nem rendellenesen rosszak! Isten mércéjéhez igazodnak, ennyi az egész. De mivel ismerik a keresztény életet, a Test mennyei elhívását és a Gyülekezet hadviselését, Isten kezében olyanok, mint egy kar, amely letaszítja a Sátánt a trónjáról. Elkészítik magukat a Gyülekezet érdekében, és harcolnak a Gyülekezetért. Minden erejüket latba vetik, de nem a saját érdekükben, hanem a Testért; és mivel ők készen vannak, Isten úgy látja a Gyülekezetet mint elkészített menyasszonyt. Ők mintegy meggyújtják a fáklyát, és amit a győztesek örökölnek, azt az egész Gyülekezet örökli.

Magyarul megjelent a Hát ezzel mi lesz c. könyvben. Az utolsó két bekezdés pótolva lett az eredeti alapján, angolból fordítva. Forrás: <https://archive.org/details/whatshallthisman00neew/mode/1up>